

„Woont ze niet in Florence?” vroeg Renato droog.

„Nou ja...., ik bedoel, zoo vòel ik 't....”

Weer kwam uit Lorenzo's portefeuille het portretje te voorschijn:

„Een prinses, hè? Je liep er maar netjes in straks!.... En 't is een eenvoudige typiste! — Maar goddelijk mooi! En een houding, een aangeboren gratie! Een gratie.... echt bij de gratie Gods!.... Ja, een instrument van ongekende mogelijkheden, zoo'n vrouwtje.... voor wie erop weet te spelen! Coquet, dat is ze.... Maar dat houdt de snaren gespannen....”

„En respecteer je dat meisje?”

„Zooveel als zij zelf wil....” ontweek Lorenzo.

„Maar als je werkelijk van dat kind zooveel houdt,” zei Renato ernstig, „trouw haar dan. Ik zal je helpen, als 't moet....”

„God bewaar ons!” schrok de ander, „trouwen!? Dan is alles voorgoed uit! Dan raken we in het rijk van het dagelijksch proza verzeild.... Dan is het mooiste weg!”

Renato schudde treurig het hoofd.

„Nee, beste jongen,” zuchtte hij, „de man, die de ware liefde voor een meisje heeft, — die heeft niets op trouwen tegen. Want de ware liefde sluit ín een zoo heftige begeerte, te hebben en te behouden, voor het leven, dat, als je elkaar tien maal voor de wet kon trouwen, je het bij negen keer niet laten zou.... De liefde is het eenige op de wereld, waarin een gevoel van eeuwigheid ligt....”

„Zeker,” kwam Lorenzo haastig, „dat ken ik.... het oneindigheidsgevoel.... daar is het je juist om te doen!”

„Als het je daarom te doen is, hoe kun je dan beginnen, met je liefde als vergankelijk te beschouwen....?”

„Ik beschouw mijn liefde niet als vergankelijk.”

„Je bent alleen maar bang, door een huwelijk te doen uitkomen, dat je ze onvergankelijk wilt!”

„Liefde is zoo teêr,” zuchtte Lorenzo, en hij trok een superieur gezicht, „je moet er niet te veel aan tornen... Zoodra je begint te praten... dat is al een ontheiliging.... Als je zegt: „onvergankelijk”, — dan haal je immers al het i d e e van vergankelijkheid binnen?”

„Jij moest professor worden in de filosofie,” minachtte Renato, „ik zeg jou, dat een liefde, die in mekaar valt, als het „dagelijksch leven” ertegen blaast, met de prachtige, sterke, onverbreekelijke, echte liefde niets te maken heeft.”

„'t Is nog de vraag,” stelde Lorenzo zich te weer, „wie met woorden schermt, ik of u! Hoe kan nu één mensch ter wereld zijn mooie, jonge liefde ongeschonden bewaren, zoodra het huwelijksleven begint met al zijn zwarigheden en slappe tijden; als de kinderen moeten komen, als de